

De Mooiste Gezichten van Zutphen

Brigiet Bluiminck

Mijn mooiste gezicht van deze week is iemand die al jong wist dat ze wilde schrijven. Niet omdat ze per se een journalist wilde worden, maar omdat verhalen haar altijd hebben aangetrokken. Verhalen van mensen, van plekken en van wat er in de wereld gebeurt. Inmiddels heeft ze van schrijven haar werk gemaakt en is Zutphen een belangrijk onderdeel van haar leven geworden. Ze werd geboren in Lichtenvoorde, in de Achterhoek. Een dorp waar de kermis en de concerten van Normaal de hoogtepunten van het jaar waren en waar ze, mede door haar verlegenheid, nooit helemaal uit de verf kwam. Maar zodra ze haar havo had afgerond, wist ze het zeker: ze vertrok en ging studeren.

Schrijven zat er al vroeg in. Als kind wilde ze kinderboekenschrijver worden. Later verschoof die ambitie naar journalistiek. Tijdens haar middelbareschooltijd mocht ze een dag meelopen bij een krant. Dat was genoeg. 'Toen wist ik het zeker. Dat was het enige wat ik nog wilde.' De opleiding journalistiek in Zwolle liet haar echter niet meteen toe. Na een toelatingsexamen volgde een loting en twee keer greep ze naast een

plek. Ze was woedend. Klasgenoten die nog niet precies wisten wat ze wilden doen kregen een plek en zij, die dit zo graag wilde tot tweemaal niet. Uiteindelijk kwam er alsnog een telefoontje: er waren extra plaatsen beschikbaar. Ze hoefde niet lang na te denken.

Zwolle bleek een goede tussenstap tussen het dorp en de grote stad. Ze woonde er tijdens haar studie en vond er haar plek. Na haar opleiding volgde al snel werk bij een krant in Deventer. Ze fietste door de stad van afspraak naar afspraak en schreef over gemeentepolitiek, sportverenigingen en lokale gebeurtenissen. 'Ik heb daar veel meer geleerd dan op school.' Het was nog de tijd van de pieper, één computer met internet op de redactie en een mobiele telefoon die je met de hele redactie deelde. Een andere journalistieke wereld dan nu. Ze belandde per toeval in Zutphen en woonde boven een winkel bij het station. Toen haar relatie sneuvelde, vertrok ze naar Utrecht om na ruim tien jaar met man en drie kinderen terug te keren naar Zutphen. Het huis aan de Deventerweg werd flink verbouwd en is nog altijd niet af. De liefde voor Zutphen werd steeds sterker.

Ook professioneel kreeg Zutphen een steeds belangrijkere plek. Ze werd hoofdredacteur van Zutphense Pracht, het magazine over de monumenten en bijzondere gebouwen van de stad. 'Er is geen betere manier om je stad te leren kennen.' Ze volgde de cursus Zutphenkunde en later ook Gelderkunde. Ze schreef bovendien verschillende boeken, onder meer over ouderschap, en een boek over honderd hoogtepunten van Zutphen. Maar diep vanbinnen ligt er nog een andere ambitie: een roman. Er staat al het nodige op haar computer. Het boek is er nog niet, maar het idee laat haar niet los. Tegelijkertijd wil ze meer doen met verhalen die er maatschappelijk toe doen. Verhalen waar mensen soms liever niet over praten. Juist die gesprekken vindt ze interessant. 'Als je dingen verzwijgt, worden ze toch niet beter.' Die behoefte om betekenisvol bezig te zijn klinkt ook door in haar vrijwilligerswerk. En misschien is dat wel de mooiste ontwikkeling: dat schrijven voor haar niet alleen een vak is, maar vooral een manier om mensen, plekken en verhalen zichtbaar te maken. Haar leven is inmiddels net zo veelzijdig als haar werk: schrijven, interviews, monumenten, concerten, festivals en sinds kort ook motorrijden. Veel verschillende dingen, maar allemaal passend bij iemand die moeilijk stil kan zitten. 'Ik heb mijn leven ingericht zoals het bij me past,' zegt ze. En als ik haar zo hoor, denk ik dat precies dát de kunst is. Mijn mooiste gezicht van deze week is niemand minder dan de sympathieke schrijver/journalist met een groot hart voor de pracht van Zutphen; Brigiet Bluiminck!